

[Waldorff]

få arbejderklassen til at sluge en reallønsnedgang, hvis man kunne bilde den ind, at den fremgang, den har udsigt til, blot bliver en lille smule mindre.

En anden af de forringelser, som krisepolitikken påfører arbejderklassen, er jo arbejdsløsheden. Som det allerede er sagt, er der ikke nogen udsigt til, at SV-regeringens krisepolitik kan løse noget som helst, lige så lidt som den tidligere socialdemokratiske regerings politik har kunnet løse noget som helst.

Vi har nu oplevet at stå her år efter år og argumentere for, at regeringens spådomme om udsigterne for arbejdsløsheden var alt for optimistiske, og hver gang er vi blevet mødt med hele dynen af argumenter fra de borgerlige økonomer, selvfølgelig udtrykt gennem regeringen. Alligevel har vi faktisk fået ret, også i 1978. Regeringen stod for næsten præcis et år siden her og sagde 165.000 arbejdsløse. Det blev 185.000 arbejdsløse. Nu siger man 185.000 arbejdsløse på årsbasis, og det gør man bl. a. på baggrund af nogle fuldstændig urealistiske forudsigelser om, hvordan SV-aftalen vil virke. Selv med gennemførelsen af ting som efterlønnen og denne jobtilbudsordning vil arbejdsløsheden stige. For os er det ret umuligt at forudsige, hvor meget arbejdsløsheden vil stige, for økonomerne har det jo med ikke at være alt for meddelssomme med deres beregninger, hvis de går imod regeringen.

Arbejdsløsheden holdes jo med vilje højt for at nedbringe betalingsbalanceunderskuddet. Betalingsbalanceproblemerne er i det hele taget det vigtigste argument for den reaktionære krisepolitik. VS har afsløret – og det står stadig uimodsagt – at betalingsbalanceargumentet ikke er noget værd som et argument imod at gøre noget ved arbejdsløsheden. Ved gennemførelse af en alternativ energiforsyning, opgivelse af a-kraft, nationalisering af Nordsøgassen, forbedring af den offentlige service, boligbyggeri og mange andre ting ville en masse mennesker kunne komme i arbejde, oven i købet, det skal ikke forties, med en mindre forbedring af betalingsbalancen.

Socialdemokratiet ønsker det ikke, det er nemlig uforeneligt med den borgerlige politik, man fører. De borgerlige ønsker det slet ikke. De ønsker at opretholde en stor ar-

bejdsløshed, fordi det nemlig er et redskab for det løntrykkeri, som man kører på med.

Bare de to områder, som her er nævnt, reallønnen og arbejdsløsheden, er tilstrækkelige til at vise, hvad arbejderklassen kan forvente sig af krisepolitikken fremover. SV-regeringen har mere eller mindre frivilligt, må man sige, gjort klart, hvad der er i vente ved de kommende overenskomstforhandlinger. En nulløsning, siger regeringen, hvad enten det bliver igennem direkte indgreb, som venstres sekretariat siger er aftalt imellem parterne, eller det bliver igennem øgede skatter og afgifter som resultat af en lidt for vellykket overenskomstafslutning, som økonomiministeren siger.

Indkomstpolitikken er en samlet politik. Den omfatter lønpolitik, stram finanspolitik, skattepolitik, boligpolitik og erhvervs politik. På alle disse områder har regeringen tonet fuldstændig rent flag. Al kosmetikken omkring indkomstpolitikken er efterhånden vasket af. Skatte- og boligreformen, som skulle have været et plaster på såret, er droppet. Værdistigningsafgiften kommer formentlig aldrig, og hvis den gør det, så er det nok for at lette det for landbruget og ejerlejlighedsspekulanterne, eventuelt er det for at beskatte almindelige lønmodtageres boligforbrug. Og oven i det kommer erhvervs politikken; virksomhedsejerne får simpelt hen tilskud og støtte som aldrig før. Det er præcis, hvad man mener i socialdemokratiet og i regeringen, når man siger, at indkomstpolitikken skal omfatte alle former for indkomster.

Over for dette frontalangreb har LO afsløret sin elendighed som et redskab for varetagelsen af arbejdernes interesser. I LO accepterer man indkomstpolitikken, men i en anden udgave, nok i en mindre asocial udgave end regeringens. Men lanceringen af ØD-kravet gør i hvert fald ikke indkomstpolitikken mindre asocial. Uden baggrund overhovedet i krav fra arbejdspladserne har LO i virkeligheden tilbudt regeringen et mere smidigt instrument til tvangsopsparring, et mere smidigt instrument til gennemførelse af indkomstpolitik.

I det hele taget er det nok nødvendigt at understrege, at LO-toppen og forbundsledelserne har et meget betydeligt, et meget stort ansvar for, at arbejderklassen i dag står så svagt rustet til at møde kriseangrebene. Det